

[Arentoft]

stillingtagen for eller imod yderligere atomoprustning, men man glemmer, at Pershing- og cruise-missiler ikke ville blive opstillet ved udgangen af året 1983, såfremt man førte fornuftige forhandlinger mellem USA og Sovjet. Sovjet fik altså fire års betænkningstid, men Sovjet forlod forhandlingsbordet. Man glemmer også helt, at der rent faktisk er tale om en modernisering af mellemdistance-raketterne i forhold til de sovjetiske SS-20ere, idet USA i 1980 trak 1.000 eksisterende korttrækkende kernevåben i Vesteuropa hjem.

Det må heller ikke glemmes, at det var Vesteuropa, der følte sig truet af Sovjetunionens mellemdistanceraketter – især gjaldt det Vesttyskland som direkte nabo til Østblokken. Derfor var det ikke så mærkeligt, at det var socialdemokraten Helmut Schmidt, der var den førende over for USA med ønsket om dobbeltbeslutningen, som altså kunne medføre opstilling af moderne amerikanske missiler.

Hvor vanskelige forhandlinger mellem USA og Sovjet kan være, viser den store forskel, der er i opfattelserne hos de to parter. Når man taler om strategiske våben, menes der dermed de atomvåbenbærende raketter, der kan afskydes fra USA og ramme mål i Sovjet tværs over Nordpolen eller den anden vej fra Sovjet til USA. Men Sovjet siger, at SS-20 raketter ikke er strategiske våben, fordi de ikke kan ramme mål i USA, hvorimod Pershing- og cruise-missiler i Europa, som altså er det, vi kalder mellemdistanceraketter, kan nå mål i Sovjet, og dermed bliver de til strategiske våben. Så må det være klart for enhver, at det ikke er let at føre forhandlinger.

Men lad os nu se, hvad der sker, når præsidentvalget i USA er overstået. Præsident Reagan har jo flere gange udtalt, at han vil være talsmand for, at man får atombevæbningsniveau trukket betydeligt nedad, og der er jo også kommet nogle tilbud fra den russiske præsident, Tjernenko, hvor han stiller fire krav op, hvoraf ét skal opfyldes, for at man kan få forhandlinger i gang, og efter min mening er der to af de krav, Tjernenko opstiller, som man måske kunne overveje.

I den førnævnte publikation er der et afsnit, der kaldes »Europæisk asymmetri«. Det nævnes her, at Sovjet er en stormagt, der er landfast med Vesteuropa og med sit militære potentielle repræsenterer en overmagt i forhold

til Europa. Overvægten kan kun afbalanceres af en anden stormagt, nemlig USA. Derfor taler man om koblingen imellem USA og Europa, og den udspringer selvfølgelig af de politiske forhold, for vi føler os betydeligt mere knyttet til det amerikanske samfund, der i vid udstækning er demokratisk og som vores, end vi føler os tilknyttet det kommunistiske.

Men våben i sig selv er ikke nok. Befolkningerne i NATO skal være med, og her har man hos socialdemokrater i flere lande, bl.a. Danmark, Norge, Vesttyskland og Holland, været med til at svække forhandlingerne i Genève. Nu ser vi desværre resultaterne: ingen forhandlinger i øjeblikket, men tværtimod føler Sovjet sig stærk og udbygger end og sit enorme militære potentiel i forvisning om, at flere socialdemokrater – herhjemme også VS og SF – og fredsbevægelserne arbejder for dem. Det er en farlig situation, og det eneste, der er at gøre fra dansk side, er at forblive som fuldgældigt medlem af NATO og fastholde den politik, vi altid har ført i Danmark, nemlig ingen atomvåben på dansk jord i fredstid – og dér er vi på linje med Norge, og det er fuldt ud accepteret i NATO – men det kan ikke gælde i krise- eller krigstid.

Her står det reelle valg: vil vi med dansk forsvar inden for NATO og med udefra kommende forstærkninger – vi vil jo ikke yde nok til vores eget forsvar, så vi er afhængige af forstærkninger – vise, at vi ønsker at forsvare vor frihed, eller er vi klar til at strække armene i vejret? Jeg går ind for det første.

Hvad angår dagsordenen, kan der vist ikke være tvivl om, at vi stemmer imod den.

Albrechtsen (VS):

Man kunne fristes til at gå ind i en polemik med hr. Arentofts åndsformørkede betragtninger, men jeg vil modstå fristelsen og i stedet koncentrere mig om de mange ubesvarede spørgsmål, som denne debat har efterladt.

Hr. Nør Christensen var inde på, at der skulle være tale om et taktisk spil. Nej, det, der er tale om, er, at der er stillet en hel række centrale og uhyggelige spørgsmål, og disse spørgsmål er ubesvarede af ministeren. Hvis der er taktik i det, er taktikken, at vi bliver